

★ **DOK HOLIDEJ** ★

529

Frenk Larami

USPEŠNA POTRAGA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 529

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

SUCCESSFUL CHASE

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 27. VI 2018.

Tržište: 06. VII 2018.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)
ISSN 0353–0000
COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – SUCCESSFUL CHASE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Tople kapi kiše ovlažile su Dokovo lice. Kratko je uzdahnio i navukao šešir dublje na čelo.

Spremala se oluja. Još od podneva, neizdrživa vrućina najavljivala je ne vreme, ali nije bilo mogućnosti da ga izbegne i nađe neko udobno i bezbedno sklonište. Svuda unaokolo, na desetine i desetine milja razdaljine pružala se talasasta, kamenito peščana pustara, „bed land” kako su je zvali doseljenici. Jednom rečju, predeo nije izgledao nimalo gostoljubivo.

Ali, sam je bio kriv za ovu situaciju. Odluka da napusti poštansku kočiju i uzjaše svog Miga baš na raskrsnici puteva blizu granice sa Tenesijem pokazala se kao nerazumna pa čak i glupa. Jer, sada je mogao mirno sedeti u nekoj drumskoj postaji ili, u najgorem slučaju, biti zavaljen u udobno sedište kočije kompanije „Vels Fargo”.

Prokletstvo, pomislio je. Nigde ni rupe za miševe, a kamoli kuće u koju se pristojan čovek može skloniti. A najgore od svega je što ću, po svemu sudeći, i noć morati da provedem na konju. Vlažna zemlja je đavolski loša u ovakvim situacijama. To se zove život pun neizvesnosti...

Stresao se od hladnoće koju je iznenadni nalet vetra doneo iz daleka. Padalo je sve jače i jače, pa je još čvršće prikupio uz sebe kabanicu koju je uvek nosio za sedlom. Daleka munja zaparala je crne oblake ne sluteći ničim dobrim. Mogao je očekivati da će biti još gore.

I bio je u pravu. Munja je ponovo sevnula, ovaj put mnogo bliže i potmulu tutanj groma zatresao je zemlju. Za petnaest minuta ili najviše pola časa stići će do usamljenog konjanika koji se brižno osvrtao ne bi li u blizini ugledao bilo kakav zaklon.

Ali, u blizini se nije videlo ništa što bi mu koristilo: nigde ni pećine ni nastrešnice, pa čak ni jednog drveta.

Potapšao je svoga vernog Miga i procedio

– Dragi moj druže, ovoga puta te je gazda uvalio u gadnu nevolju – vajkao se. – Ali ni meni neće biti ništa bolje, prijatelju.

Nešto kasnije, posle jednog snažnog naleta vetra, Mig je glasno zarzao i pokasao mnogo življe. Verovatno je u vazduhu osetio miris dima ili ga je pak njegov životinjski instinkt upozorio da negde u blizini, skriveno od

ljudskog oka, postoji bezbedno utočište koje obojica priželjkiju.

Olabavio je uzde i pustio ždrepcu da ide kuda hoće.

Ovo poverenje u Miga pokazalo se opravdanim. Posle nekih desetak minuta oštrog kasa, Dok je na udaljenosti od nekoliko stotina metara pri svetlosti munje ugledao malu brvnaru, senik i staju za stoku okružene ogradom od živice. Nastanjena ili ne, mala farma je predstavljala pravi spas, pomisli. Pustio je ždrepcu da krupnim kasom grabi sve do malog trema do koga su stigli baš u trenutku kada se na pustaru spustio pljusak. On je hitro skočio sa konja i pritrčao vratima ispod kojih je prodirao uzan tračak svetlosti. Znači, u kući je neko stanovao.

– Hej, ima li koga? – povikao je Dok.

U brvnari se začulo komešanje, a trenutak kasnije kapak na prozoru se jedva primetno odškrinuo.

– Ko ste vi i koga tražite? – začuo se ženski glas.

– Samo putnik kome je potrebno sklonište od nepogode – odvratio je Dok.

– Tamo je senik gde se možete skloniti od kiše. Ima sena za konja i vama za postelju.

Posle toga kapak se zatvorio i na tremu je zavladala još gušća tama.

Holidej se okrenuo i pogledao senik udaljen oko pedesetak metara. Ne oklevajući, uhvatio je Migove uzde i zajedno sa životinjom pretrčao rastojanje od brvnare do senika. Na-

šavši se pod visokim krovom, osetio je kako ga preplavljuje miris suvog sena i nehotice odahnuo. Bilo je prijatno naći se u suvoj prostoriji pošto su zidovi od čvrstih dasaka štitili unutrašnjost od kiše i besnih naleta vetra. Zbacio je kapuljaču i zadovoljno se osmehnuo.

– Nije dvorac, ali važno je da ne prokišnjava... – promrmľjao je. – Za jednu noć će biti dobro.

Rasedlao je Miga i svezao ga u jednom uglu pored velike gomile sena. Za sebe je na drugom kraju napravio ležaj, ali nakon toga je iskrsnuo problem. Čime da se pokrije? Migovo ćebe bilo je mokro isto kao i njegovo odelo...

Posle uzaludnog pokušaja da nađe nešto u seniku, ponovo je navukao kabanicu i potrčao prema brvnari.

– Hej, domaćine! – povikao je zastavši pred vratima. – Mogu li dobiti par ćebadi? Platiću!

U brvnari se opet začulo nešto, ali niko nije odgovorio. Najzad se kapak na prozoru malo odškrinuo i jedna ženska ruka je na trem izbacila dva ćebeta savijena u rolne. Pri tome se kapak malo više otvorio i zrak svetlosti je obasjao Dokovo lice. Istoga trenutka iznutra se začuo kratak, prigušen krik iznenađenja. Zatim se kapak još malo podigao i on se našao pred svetlošću petrolejske lampe koja je gorela u odaji.

– Ko ste vi? – zapitala je žena muklo.

Holidej je tek sada mogao bolje da zagleda osobu koja mu je postavila pitanje. Na prozoru brvnare, obasjana slabom svetlošću, stajala je lepa dvadesetpetogodišnja plavokosa žena sa pištoljem u ruci. Ono što ga je odmah privuklo bile su njene oči boje mora, krupne, sjajne i pomalo tajanstvene. Posmatrale su ga neka-ko čudno, sa tajanstvenom, prigušenom čežnjom...

Dok je bio zatečen, bolje reći, iskreno iznenađen. Nije očekivao ovakav susret.

– Putnik, rekao sam vam. Moje ime vam ionako ništa ne znači. Jeste li sada zadovoljni? – upitao je i osmotrio pištolj u njenoj ruci. – Što se mene tiče to vam nije potrebno – dodao je mirno.

Mlada žena je tek sada pogledala u pištolj, očigledno nesvesna da je oružje još uvek upereno u gosta. Onda je, kao da je iznenada došla k sebi, hitro spustila ruku.

– Oh, to je samo predostrožnost! – kazala je pribivši se. – Znate, ima svakakvih ljudi. Žao mi je što sam bila negostoljubiva. Izvolite, samo uđite, mister.

Dok je bio začuđen ovakvom neočekivanom promenom. Nije imao vremena da razmišlja o razlozima te promene pošto je brava na vratima škljocnula i na osvetljenom otvoru ukazala se silueta žene koja je maločas bila na prozoru. Osim bujne plave kose i prelepih očiju, moglo se reći da

je bila visoka, vitkog stasa i ženstvenih pokreta.

– Hajde, uđite! – pozvala je Holideja koji je još uvek u nedoumici stajao na tremu. – Spremiću vam večeru – dodala je skrećući pogled. – Izvolite, sedite i raskomotite se. Ovo je moja kćerka Ejpril, a ja sam Doroti... Doroti Flanagan.

– Drago mi je – galantno se naklonio Dok skidajući šešir. – Iako vam moje ime ništa ne znači, ipak ću se predstaviti. Zovem se Džon Holidej – dodao je i seo na ponuđenu stolicu. I dok je domaćica raspaljivala vatru u velikoj zidanoj peći, on je pažljivo osmotrio prostor oko sebe.

Sedeli su u velikoj, urednoj prostori-ji koja je u isto vreme bila i dnevna soba, kuhinja i trpezarija. Na zidovima od grubo isečenih stabala visilo je besprekorno čisto bakarno posuđe. Na suprotnoj strani, iznad širokog stola, na zidu je bio pričvršćeno nekoliko lovačkih trofeja, odnosno jelenskih rogova. Ispod njih je visila stara „kentaki” puška, očigledno dugo vremena van upotrebe. Kraj zida se nalazila jedna komoda i na njoj fotografija u okviru od livenog kalaja. Pri pogledu na sliku Dok nabra obrve.

Sa već pomalo požutelog papira posmatrao ga je tridesetogodišnjak koji je veoma ličio na njega samog, onakvog kakav je bio u mladim danima.

– To je Bil – dobacila je Doroti uhvativši njegov pogled. – Bil Flanagan, moj muž.

– Vaš muž? Oh, naravno da...

– Moj pokojni muž – ispravila se.

– Žao mi je – reče Dok brzo.

Klimnula je glavom i zamišljeno nastavila.

– Poginuo je u jednom stampedu pre šest godina. Ponelo ga je razbesnelo krdo, pa je zajedno sa stotinama goveda pao u nabujalu reku. Telo mu nikada nije pronađeno i od tada... pa stalno mi se pričinjava da će mi se vratiti.

Holidej saosećajno klimnuo glavom.

– Kada sam vas prvi put ugledala, pomislila sam da je on – priznala je.

– Ne čudi me – kazao je Dok posle kraćeg ćutanja. – Sličnost je veoma velika.

Doroti je ćutala, ali ga je i dalje pažljivo posmatrala. U trenutku je pomislila na to kako se boji da će čovek pred njom iznenada nestati i Dok skrenu pogled. Želja da taj nepoznati putnik koji je toliko ličio na njenog Bila ostane stvarno biće, a ne sablast koja se uvukla unutra sa kišom i mrakom, dala je njenim čežnjivim očima čudan sjaj iza kojeg se krilo nešto nedokučivo, nešto mnogo više od obične radoznalosti.

Iskusni Holidej je to primetio, što ju je u trenutku vratilo u stvarnost.

– Oh – zbunila se – ja tu naklapam, a vi ste gladni! Baš sam smušena! Šta želite da vam spremim?

– Pržena jaja i slanina će sasvim odgovarati.

– Kako god želite. To je stvarno najlakše za pripremu. Evo, sada ću ja.... Putujete li izdaleka?

– Da, izdaleka.

Holidej se zamislio. Nije objasnio koliko je to „izdaleka”, nije joj kazao da je već godinama putnik koji nema nadu da će ikada stići na cilj.

– Koliko odavde je udaljena reka Tennesi? – upitao je tek da nešto kaže.

– Veoma blizu, svega dvadesetak milja. Tik uz obalu reke je Rodžersvil, ako ste pošli tamo. Da vas nije uhvatilo nevreme sigurno biste već stigli.

– Rodžersvil? Nikada nisam čuo za njega?

– Ne čudi me. U pitanju je naselje sa jedva stotinak kuća.

– Stočarski gradić?

– Da, mada katkad tamo vlada velika gužva. Povezan je skelom sa drugom obalom, pa ljudi tako prevoze stoku.

– Idete li vi tamo?

– Veoma retko. Samo kada nešto kupujem i prodajem. Srećom, imam dobre susede koji mi pomažu u obavljanju težih poslova. Uglavnom kada treba dovući drva iz šume ili nešto slično...

– Živate ovde sami?

– Da! – potvrdila je žena.

Holidej podiže obrve i lagano odmahnu glavom.

– Gospodo Flanagan, nije moje da vam dajem savete, ali nije dobro da mlada žena boravi sama u ovoj divljini.

– Ja se ne bojim. Imam Bilov revolver.

– Eh... – resignirano uzdahnu Dok – revolver nije uvek rešenje za sve. A u ovim krajevima ima svakakvog šljama.

– Znam, ali naučila sam da živim na oprezu, kao mačka. To sam jednostavno morala da savladam. Ne mogu tek tako da ostavim svoj dom, a iskreno rečeno... nemam ni kuda da odem..

– Verujte mi da vas razumem – rekao je Dok sa razumevanjem.

– Iduće godine poslaću Ejpril u školu. Moja sestra živi u Memfisu i kazala je da će je uzeti kod sebe. Možda ću i ja poći sa njom ako nađem neki posao. Evo vaše slanine, nadam se da će vam prijati – dodala je stavljajući tiganj na sto.

– Hvala! Vi nećete da mi se pridružite?

– Ne. Ejpril i ja smo završile večeru baš kada ste vi naišli.

Dok je stavio u tanjir veliki komad slanine sa jajima i počeo da jede. Bio je strašno gladan, jer je za ručak prezalogajio malo suvog mesa u hladu jedne stene. Glad i dobar apetit učinili su da za trenutak zaboravi sve osim ukusno spremljenog jela. Onda je od nenadanog naleta vetra gotovo cela brvnara zaškripala i on

je digavši glavu, ponovo susreo zagonetan i čežnjiv pogled svoje domaćice.

Zbunila se i ponovo skrenula pogled.

svoje plavokose domaćice. Onda je prekoreo sam sebe zbog toga zaključujući da umišlja.

Nastavio je da jede, ali ipak... zrnice sumnje i dalje je gicalo njegovu radoznalost. Doroti Flanagan je u svakom slučaju bila neobična žena. Neosporno vrlo lepa, ali i izuzetno osećajna. Šta je drugo mogao biti onaj plamičak u njenim očima u kojim su se naslućivali bol i seta? Ništa drugo već strah od usamljenosti i pri-tajena čežnja.

Pojeo je i poslednji komad slanine, a onda odgurnuo tanjir i izvadio tabakeru. Dan se završio bolje nego što je očekivao. Umesto gladan i prokisao u pustari, sedeo je suv i sit u toploj sobi u društvu jedne izuzetno prijatne i zanimljive osobe. Pre samo nekih sat vremena takav obrt nije smeo ni da zamisli.

Zapalio je cigaru i prijatan miris duvanskog dima raširio se odajom. Baš tada je ušla Doroti koja je se ljupko nasmešila osetivši miris dima.

– Pušite? Pravo je zadovoljstvo osetiti miris duvana u kući! Neću vam smetati ako ovo pospremim? Požuriću.

– Ne, zašto biste mi smetali. Zadovoljstvo vas je gledati dok radite. Uostalom, ja sam taj koji je upao tako iznenada i koji bi mogao da vam smeta.

Zatim su oboje ćutali. Tišinu koja je zavladała remetilo je samo zveckanje posuđa i škripa drvenog patosa pod

hitrim Dorotinim nogama. U jednom trenutku mlada žena je zastala pored Holidej kao da želi nešto da kaže. Dok je podigao glavu i ponovo „uhvatio” onu iskru topline u njenim modrim očima.

Kada je završio svoju tanku i dugu „havanu“, ležaj je bio spreman i prosto je mamio da legne. Tek tada je Holidej osetio je koliko je umoran i u dubini duše zahvalio je svojoj domaćici što nije uvažila njegovo odbijanje. Jer, u poređenju sa ležajem na kome se belela posteljina, senik je sada izgledao kao pravo mučilište.

– Gotovo je – rekla je Doroti ustajući.

– Vi se zaista mnogo trudite. Ne znam da li ću uopšte moći da vam zahvalim za svu tu dobrotu – blago joj se osmehnuo.

– To nije ni potrebno – kazala je tiho.

– Ovo što činim je sasvim normalno, jer... kako da vam kažem... u mojim očima ova kuća kao da je vaša.

– Razumem vas – odvratio je i ponovo joj u pogledu zapazio blesak one tajanstvene iskre čežnje koja se munjevito pojavila i isto tako brzo i nestala. – Ako dozvolite, prošetao bih malo pre spavanja.

– Samo izvolite. Vrata će biti otvorena. Laku noć!

– Laku noć!

Dok je izašao na trem i pogledom zaronio u crnu noć bez mesečine. Hladan vetar prodirao je kroz prilično tanko elegantno odelo do kostiju. Sjajne zvezde stidljivo su provirivale iza tamnih oblaka i ogledale se u barama kišnice koja se tu i tamo još uvek zadržala na zemlji. Pomislio je na Doroti, tu lepu, mladu, usamljenu i nesrećnu ženu. Zar njen život nije mogao da bude bolji? Kao i njegov,

uostalom. No, u ovom svetu sreća se retko nalazili i bila ređa od najređ

– Tiše, Ejpril, probudićeš gosta. Rekla sam ti da ne galamiš.

Oba glasa dopirala su iz dvorišta, a onda se ponovo sve utišalo. Čulo se samo udaljeno kokodakanje koje se mešalo sa zadovoljnim groktanjem nahranjenih prasadi. U kući se niko nije kretao i ranč je „uživao” u ničim pomućenom miru.

Prošlo je još nekoliko minuta i Dok je otvorio oči. Sa mesta na kojem je ležao, video je prozor i kroz njega krajičak plavog neba, blistavog i čistog posle noćasne oluje. Jutro je već poodmaklo, ali njemu se nije ustajalo. Prijale su mu udobnost i toplota mekog ležaja. Protegao se, osećajući kako mu u odmorno telo navire snaga.

Onda se setio svega što se sinoć dogodilo. Ponovo je pomislio na Dorotino privlačno telo, njen pogled pun pritajene čežnje i... zaključio da je ta žena vraški privlačna. Telom su mu prošli prijatni žmarci, a onda se prenuo. Ne, ne sme da razmišlja na taj način! Čak i kada bi mogao, nije smeo da se poigrava životom jedne usamljene žene koja je iz sve snage želela da ovaj njihov susret smesti u neki svoj svet, svet mašte. On se ovde neće zadžavati i makar oboje želeli isto, morao je ostati fer prema njoj. To je značilo da mora da se savlada.

Ustao je i posegao za odećom. Tek kada se malo bolje zagledao, primetio je da mu je odelo očišćeno, ispe-

glano i uredno složeno. Na stolicama su ga čekali lavor, bokal pun vode i njegov pribor za brijanje, a pored stola nalazila se putna torba od koje se nije odvajao.

Dobra Doroti! Želela je da pokaže kako mis

je to tip žene kojoj je pored ljubavi potrebna sigurnost, čvrsta i istovremeno nežna ruka koja će je voditi kroz život.

A on tako nešto nije mogao da joj pruži.

Šta je bio razlog tome? Kako da joj kaže da su njegovi dani samo niz usputnih stanica, slučajnosti i opasnosti, a ne mirno vreme u zagrljaju jedne žene?

Ne, to joj ne može objasniti. I zato će učiniti nešto drugo.

Prišao je Migu i potapšao ga, a životinja mu je odvrátila radosnim rzanjem. Rutinski ga je osedlao i stavio mu uzde, a onda ga poveo sa sobom. Stigavši do trema vezao ga je za stub.

Zatim je ušao u kuću.

– Odlazite? – upitala je Doroti ugaslih očiju, ali bez ljutnje i protesta. Ako je patila onda je to skrivala duboko u sebi.

– Da! – kratko je odvratio,

– Daleko?

– Da!

– Tamo kuda ste naumili? U Kaliforniju?

– Možda. A možda i na neko drugo mesto.

Doroti je uzdahnula.

– Želim vam da nađete ono zbog čega ste pošli na put. Volela bih... da i ja mogu da pođem negde... u neki drugi svet – kazala je okrećući se ka šp

ljini obično ga je gonio na oprez kad god bi se nalazio na putu.

Ovoga puta nije bilo tako. Naime, utisci o provedenoj noći i rastanku sa lepom Doroti bili su tako snažni da je trojicu jahača koji su mu dolazili u susret primetio tek kada su mu se približili na nekih stotinak metara. Dolazili su iz pravca juga i „sekli” mu put tako da su se morali sresti. Pošto bi otvoreno izbegavanje bilo suviše očigledno, Holidej je nastavio u istom pravcu nadajući se da susret neće biti suviše neprijatan.

Stigavši do mesta gde su se putevi ukrštali, trojka je stala da sačeka Holideja.

– Halo, mister, žurite li? – oslovio ga je jedan još pre nego što im je prišao. Bio je to snažan tridesetpetogodišnjak u iznošenom odelu kakva obično nose lovci na krzna, sa šeširom posuvraćenog oboda i širokim nožem za deranje bizona čije su vrške virile iz sara visokih čizama. Na njegovom podbulom ružnom licu treptala su dva sitna lukava oka, a retka riđa brada delimično je sakrivala širok ožiljak od noža na levom obrazu. U rukama je stezao tešku „šarpovku”, omiljeno oružje lovaca, a za pojasom je nosio revolver i još jedan nož.

Druga dvojica se odećom nisu razlikovala od svog vođe, osim što je jedan bio visok i mršav, a drugi nešto niži rastom i bez dva prsta na levoj ruci. Obojica su imali revolve-

re, puške i noževe po čemu je Dok zaključio da je naišao na grupu lovaca na bizone koja zbog nedostatka divljači trenutno nema posla. Znao je da su takvi tipovi spremni na sve i zaključio da treba biti krajnje oprezan.

– Nismo ni mi – rekao je riđobra-
di. – To znači da je vazduh čist. Pa
dobro... pošto smo se ovako izraz-
govarali, možemo da se razidemo.

Dok je dotakao rukom obod šeši-
ra i lako pritegnuvši uzdu, poterao
Miga napred. Želeo je da se što pre
udalji od ljudi čija ga je blizina gu-
šila. Jer u trojici lovaca je bilo nešto
što mu je smetalo... što ga podeća-
lo na zadah hijene i... zašto ne reći,
smrt.

Ne osvrćući se, nastavio je da jaše
u pravcu zapada.

I njegovi slučajni poznanici su na-
stavili svojim putem. Neko vreme su
išli prema severu, a onda je Vinter
zategao vođice konja i stao. Njegovi
pratoci su ga u čudu odmerili.

– Šta je sada? – upitao je Stenton.

– Zašto si stao?

Vinter ga pogleda ispod oka.

– Jesi li video kako je onaj gospo-
dičić doteran? – upitao je.

– Jesam.

– A jesi li gladan?

– Jesam, mada ne vidim kakve to
veze ima.

– Ima veze, tupavko. Gospodiči-
ća je peglala neka vešta ruka, a
ruka koja ume da pegla, umeće i da
spremi ručak. Pošto tamo odakle je
nalickani došao ne postoji nikakvo
naselje, to znači da ta vešta ruka
živi na nekom ranču. I zato mi ide-

u popodnevnom odmoru – ali konja morate sami odvesti do štale... tu odmah sa druge strane zgrade... nije daleko.

– Zar se kod vas gosti sami služe?
– upita Dok iznenađeno.

– Gosti ne, ali nemamo dovoljno osoblja za konje – odvrati čovek drsko.

Holidej ljutito stegnu usne.

– Slušaj prijatelju, ja sam od jutros prešao više od dvadeset milja i odmor mi je stvarno potreban! Ako za pet minuta moj konj ne bude u štali, drži se dobro! – dobaci mu Dok iznervirano.

Oštrina strančevog pogleda neobično je delovala na konobara. Telom su ga prošli neprijatni trnci i nehotice se ispravio.

– Odmah, mister! A vi se upišite u knjigu gostiju, molim! – dodao je zvanično i pomalo uvređeno. – Želite li još nešto?

– Da. Donesite mi torbu i spremite mi kupatilo!

– Odmah, ukoliko bude tople vode.

– Ako je nema, vi je zagrejte! – ljutnuo se Dok.

Konobar je požurio na trem i vratio se noseći njegovu putnu torbu.

– Ovo je za vas – kazao je Holidej spuštajući dolar na šank.

Na zveket metala čovekovo lice se razvuklo u osmeh.

– Oh, hvala mister... – zastao je i pogledao u knjigu –... mister Brukse! Evo, odmah ću vam sve

* * *

Kada je nešto pre večere sišao u salun, Doka je zapahnuo miris duvanskog dima i viskija koji se mešao sa privlačnim mirisom pečenja. U prostoriji nije bilo mnogo gostiju, a pored šanka je sedeo gitarista i tiho prebirao po žicama.

– Brendi – rekao je prišavši šanku.

Barmen je bio brz i uslužan. Pritom je primetio kako je ovaj elegantni stranac odmerio nekoliko neuglednih posetilaca.

– Primetili ste da gosti i nisu baš neki, zar ne? – dobacio je klimnuvši glavom. – Naravno, tu ste u pravu. Ali.... ovde nije uvek bilo ovako pusto, mister. Za vreme zlatne groznice stotine ruku u svakom trenutku bile su podignute tražeći piće. Eh, to je bio posao...

– Zaista? – upita Dok kratko. – Bilo je baš tako?

– Naravno. Da ste bar tada videli ovaj grad, stranče! Sve je vrvelo od nalickanih barskih devojaka. A muzika je treštala celu noć. Takav vašar više nikada neću doživeti... Istina, bilo je i žrtava, ali to ide jedno sa drugim.

– Žrtava? Mislite izginulih u obračunima?

– Da. Za tri godine sahranili smo više ljudi nego za pet prošlih godina. Od tog novca grobar je napravio brijačnicu koju sada ima.

– Da, tako vam je to u životu – zaključio je Holidej i lagano pijucnuo brendi.

U salunu je zavládala tišina.

</

stigao Marfi Biling, prvi sused Flanaganovih. Čuo je deo priče koju je Biling ispričao.

– Šta je čuo? – upita hladno Holidej koji je do tada stajao mirno i bez reči, jednom rukom lagano oslonjen na šank.

– Marfi je ispričao šerifu da je na njegov ranč u sumrak dotrčala devojčica Flanaganovih i rekla da su tri čoveka ubila njenu majku.... Ali, pre toga su je mučili... U stvari, nije razumeo sve pošto je Biling govorio s brda s dola, ali to je ono najvažnije.

Tri čoveka! Doku pred očima sinu slika trojice lovaca koje je sreo na putu za Rodžersvil. Istina, oni su nastavili pravcem kojim su pošli, ali ništa ih nije sprečavalo da posle milju dve skrenu prema ranču. Setio se tog zloslutnog susreta i njihovih pogleda koji su ga odmah podestili na ptice grabljivice koje vrebaju plen.

– Kako su izgledali ti ljudi? – interesovao se Dok.

– Ne znam – odvrati mršavko zbunjeno. – Endi nije rekao ništa o tome. Samo da ih je bilo trojica.

– Gde je taj Endi? – dobaci Dok.

– Tu napolju.

– Onda ga pozovi da dođe ovamo.

Nekoliko trenutaka kasnije u salun je ušao Endi Viteker, visok proćelav čovek četrdesetih godina. Bio je pomalo uvređen što ga zovu kao da je nečiji potrčko, ali imao je dobru dušu. No, čim je spazio Holidejevo lice ljutnje je nestalo.

– Vi ste bili kod šerifove

– Videvši šta su uradili – nastavio je Viteker uzdahnuvši – zlikovci su se pokupili i pobjegli. Misleći da je samo onesvešćena, mala je pokušala da vrati majku u život, ali joj to nije uspjelo. Na kraju je pošla da traži pomoć. Tako je stigla na ranč Marfija Bilinga, jer im je on najbliži sused.

Dok oseti kako u njemu raste bes.

– Da li je devojčica rekla kako su izgledali ti zlikovci?

– Izgleda da nije umela da kaže ništa naročito. Biling kaže kako je više puta ponovila da su u pitanju bili neki snažni ljudi.

– To ne znači ništa. U njenim očima svaki odrastao čovek je snažan.

– U pravu ste.

– Nije rekla ništa više?

– Ne, ne verujem. Ali... čekajte. Čini mi se da je Marfi napomenuo da je kazala kako je jedan od napadača imao bradu... Da, tačno, rekao je baš to.

Holidej klimnu glavom odmah pomislivši na vođu lovaca koji ga je prvi oslovio. Neko vreme je grčevito razmišljao, a zatim se okrenuo prema Vitekeru.

– Hvala vam na trudu – dobacio je, natukao šešir dublje na oči i izašao napolje. Na tremu je zastao i upitao jednog od besposličara.

– Gde je zatvor?

Čovek je bez reči pokazao rukom i on se uputi u tom pravcu. Za nekoliko minuta stigao je do niske gra

– Zašto da ne? Vaša pomoć će mi sigurno biti od koristi s obzirom na delikatnost slučaja. Izgleda da se radi o ubistvu i silovanju.

– Da, čuo sam.

Šerif zamišljeno pogleda kroz prozor.

– Ako ste voljni, spremite se pa dođite ovamo. Možda ćemo zajedničkim snagama otkriti više.

– Ne možda, nego sigurno – odvrati Dok odlučno.

– Zaista? Zbog čega tako mislite?

– Zato što verujem da znam ko su zločinci.

– Na osnovu čega to verujete?

– Mislim da sam ih video.

– Zar!! Hoćete mi to malo detaljnije pojasniti?

– Evo ovako. Ja sam prošlu noć proveo na tom ranču. Na putu me je uhvatila oluja i tamo sam dobio utočište. Jutros sam krenuo dalje i tek što sam odmakao nekoliko milja naišao sam na trojicu lovaca na bufala koji bi delimično odgovarali opisu. Jedan od njih je riđ i ima bradu.

– Jeste li ih videli izbliza? – upita šerif sa interesovanjem.

– Jesam. Čak sam i razgovarao sa njima.

– Odlično! Zna li možda i kako se zovu?

– Znam. Riđobradi se zove Hodž Vinter

* * *

Pola sata kasnije, još pre nego što je severnjača počela da bleđi, dvojica konjanika su izjahali iz Rodžersvila. Bili su to šerif i Dok Holidej ili, kako se ovde predstavio, Džon Bruks. Jahali su ćuteći, svaki sa svojim mislima, a tišinu noći na izmaku remetio je samo topot kopita i ubrzano dah-tanje konja. Prvo praskozorje zateklo ih je daleko u preriji, a kada su ugledali obrise Flanaganovog ranča, belina zore počela je da se boji zlatasto rumenim sjajem izlazećeg sunca. Za Doka je to bio početak još jednog teškog i sumornog dana.

Na tremu kuće sačekao ih je Marfi Biling koji je tu stigao po nalogu šerifa kako bi sačuvao da sve ostane netaknuto, odnosno, kako bi se omogućila zakonita istraga. Bio je to onaj isti trem na kojem je Dok stajao kada ga je Doroti ugledala obasjanog svetlošću petrolejske lampe i sa koga je ušao u skromnu brvnaru gde je doživeo poetičan susret sa lepom Doroti.

Sada je taj trem izgledao drugačije: pust i prazan kao i brvnara u koju su lagano ušli. Sve je izgledalo hladno i prazno. Osim toga, isprevrtan nameštaj, poobarano i polomljeno posuđe, razbacana posteljina i delovi odeće činili su da je, do juče uredan i topao dom, sada izgledao žalosno i zastrašujuće.

Čim se okrenuo u stranu, Holidej je ugledao Doroti na podu. Ležala je na leđima, nekako neprirodno iskrivljena, jedne ruke savijene preko lica kao da se brani od nečega. Bila je do brade pokrivena ćebetom, bleđog lica, ugašenih očiju i malo poluotvorenih usta.

Ljutito se okrenuo i

spazio sam trag tri konja koji vodi na sever. To su sigurno oni, jer su juče kada sam ih sreo išli tim pravcem.

Šerif klimnu glavom.

– Ona da završimo ono što je neophodno i krenemo dalje.

* * *

Sunce je već daleko odskočilo, a šerif i Holidej još su jahali tragom ubica. Na ranču su izdvojili otiske njihovih konja i zapamtili karakteristične oblike potkovica i odatle pa nadalje uvek pažljivo pratili trag koji se veoma jasno video uprkos tvrdom i mestimično kamenitom terenu. Što su se više približavali reci Tenesi, trag je bivao sve jasniji pošto je tlo bilo manje kamenito, a zemlja meka od nedavne kiše.

Za gonioce je to bila povoljna okolnost, ali, sa druge strane, nije ih radovalo saznanje da su se begunci uputili ka granici i da su verovatno već izmakli nadležnosti čuvara zakona iz Rodžersvila.

– Kao što sam i očekivao – dobacio je šerif góneći konja u brži kas – Namjeravaju da pređu granicu. Ako je već nisu prešli...

Dok se složi kratko klimnuvši glavom. – Imaju skoro čitav dan prednosti. Koliko je tačno udaljena granica?

– Nekih šest sati jahanja. Reka na severu pravi okuku, te je nešto dalje nego kod Rodžersvila.

– Ako je računica tačna, a oni napustili ranč poslepodne, onda su do reke stigli još sinoć. U tom slučaju naš napor je uzaludan – zaključio je Dok.

Pošto su ga učtivo pozdravili šerif upita: – Jeste li, možda, videli trojicu lovaca bufala? Jedan je riđobrad dok drugi...

– ... nema dva prsta na jednoj ruci – dopunio ga je čovek ispod oka odmeravajući zvezdu na šerifovim grudima.

– Tačno! Videli ste ih?

– I prevezao preko.

– Kada?

– Sinoć.

– Zaista? Koliko mi je poznato, ske-la obično ne radi noću.

– U pravu ste, mister, nije. Ali ako vam neko prisloni cev revolvera uz rebra, onda se običaj menja.

Šerif se okrete prema Doku.

– Izgleda da su se sve vaše pretpostavke pokazale kao tačne. Trojica lovaca su počinili zločin, u to više nema sumnje. Samo, nije mi jasno zašto su se toliko žurili... U svakom slučaju, na pravom smo tragu.

– Naravno, u to nisam ni sumnjao, šerife. Ali, tu ima jedna nezgoda.

– Koja?

– Dobar ili ne, trag se za vas ovde završava.

– Da, to je tačno – složi se čuvar zakona pokunjeno. – Ne mogu protiv pravila... A vi? Šta nameravate da učinite?

Dok se skela udaljavala, čovek sa zvezdom zamišljeno je posmatrao svog malopredašnjeg sagovornika. Sada, na rastanku, učinio mu se poznat, kao da ga je ranije već video. Kada i gde, nije mogao da se seti. Odjednom mu je pred oči izronila fotografija iz novina koje je čitao pre nekoliko meseci i novinarovog zaključka da se zločin, što se tog čoveka tiče, uopšte ne isplati.

Sada je znao da je čovek koga je skela nosila na drugu stranu bio Dok Holidej.

* * *

Stigavši na drugu stranu, Dok je izveo Miga sa skele i mašio se novčanika.

– Koliko?

– Ništa!

Upitno je pogledao mršavog skeledžiju koji je slegnuo ramenima.

– Čuo sam vaš razgovor sa šerifom, mister. Pošto gonite onu trojicu nitkova neću vam naplatiti prevoz. Ali kada ih uhvatite naplatite se i za mene. Stari Red Patrik ne voli kada se na njega poteže revolver. U mojoj karijeri vozara tako nešto mi se još nije dogodilo.

– Tako dakle... Pa, učiniću kao što kažete. I hvala na ljubaznosti – dobio je vinuvši se u sedlo. Tragovi trojice bandita jasno su se razlikovali od ostalih tako da je nastavio put bez zadržavanja. Posle dve pređene milje

naišao je na šumarak u kojem je trojka provela noć. Pepeo logorske vatre bio je još mlak što je značilo da, prešavši reku Tenesi, begunci više nisu žurili. Znali su da je potrebno dosta vremena kako bi se pokren

je, bila su trojica. A pitate kuda su pošli?

– Da.

– A kuda bi mogle da prođu tri vagabunde nego u obližnju krčmu. A nju ćete lako naći.

– Kako to mislite?

– Lako, brate moj. Po mirisu lošeg viskija. Zar ne osećate kako zaudara?

– Nažalost, nemam tako prefinjen njuh.

Stari se zadovoljno nasmeja.

– Naravno. Jedan gradski kicoš nije isto što i iskusni prerijski izvidnik kao što sam ja. Inače, ta krčma vam je na deset milja odavde. Ne preporučujem vam da idete tamo.

– Zašto?

– Zato što se tamo skuplja najgori šljama pa vam se može desiti da vas na brzinu sklepagu i opljačkaju... A možda i nešto gore.

– Znači, krčma je na tako zlom glasu? – upita Holidej praveći se naivan.

– Nego šta! Jer, svi koji kidaju iz susednih oblasti svrate najpre tamo. Ako želite da iznajmite jeftinog revolveraša ili plaćenog ubicu tamo ćete ga lako naći.

Holidej klimnu glavom.

– Ne tražim ih, ali dobro je što ste mi rekli.

je pomenuo stari, stalno prateći trag bandita. Posle nešto više od pola časa ugledao je ogradu sklepanu od dasaka i balvana. Prišavši bliže, na tabli okačenoj ispod strehe jedva je razaznao natpis „Razjareni bizon”. Na privezištu je bilo nekoliko konja među kojima je odmah poznao očigledno umorne životinje trojice lovaca.

Trenutak obračuna je došao, pomislio je, lagano sjahao i privezao uzde za prečku. Zatim je proverio „kolt” rešen da ga upotrebi samo u krajnjoj nuždi. Nekoliko puta je stisnuo desnu šaku i istegao prste: delić sekunde ovde je mogao značiti život ili smrt.

Zakoračio je u krčmu i laganim korakom prišao šanku. Trebalo mu je nekoliko sekundi da se posle blještavog sunca navikne na polutamu koja je vladala u prostoriji i zato nije odmah prepoznao ljude koje je tražio. Ali tek što se naslonio na šank i zaustio da potraži piće, začuo je poznati glas.

– Gle, gle! Koga to vidim... Našeg ispeglanog poznanika!

Odmah se okrenuo i za jednim stolom na levoj strani ugledao Vintera, Holanda i Stentona. Pred njima se nalazila poluprazna boca viskija što je značilo da su dosta popili. Uostalom, po načinu na koji su sedeli, zaljeni u stolicama i opuštenih udova, Dok zaključio da su pripiti.

– Brendi! – dobacio je barmenu gledajući Vintera pravo u oči.

– Vidi ti to! – podsmehnu se ridobradi. – Izgleda da naš poznanik želi da nam nazdravi.

– Izgleda! – dobaci Holand iske

kratke pauze. – Napravićemo se da nismo ništa čuli. Šteta što je slučaj hteo da naš drugi susret ispadne neprijateljski.

– Nije u pitanju slučaj – ispravio ga je Holidej.

Sada se ridobradi iskreno iznenadio.

– Nije u pitanju slučaj? – ponovio je zbunjeno. – Znači li to da ste za nama pošli sa nekim ciljem?

– Baš tako!

– A kakvim, ako smemo da pitamo?

– Da vam prenesem pozdrave šerifa iz Rodžersvila – odvrati Dok jasnim razgovetnim glasom koji je u grobnoj tišini odjekivao kao jeka. – I da vam poručim da se vratite.

– Da se vratimo?! – cinično se nasmejao Vinter. – A zašto?

– Da biste odgovarali za napastvovanje i ubistvo – procedio je Dok ledeno.

Lovac je za tren prebledeo. Ipak, brzo je uspeo da se pribere i vrati osmeh na lice.

– Bilo bi bolje da se manete ćorava posla, mister. Zato popijte svoje piće i nastavite dalje pre nego što izgubim strpljenje. Šale vam uopšte nisu duhovite.

– Ali ja se ne šalim.

Vinter je sada izgubio strpljenje.

– Ne šalite se? – povik

– Ne bih rekao da ono što ste ostavili iza vas nije ružno!

–... a što se tiče smrti..... to se desilo sasvim slučajno, uveravam vas...

– To ćete reći sudiji kada dođe vreme.

– Ali... vi nemate prava da nas uhapsite. To je bezakonje.

Dok se hladno osmehnu.

– Kako znate da se pozivate na zakon kada vam ide u prilog! Nego... hajde, otpašite pojaseve! Samo lagano i bez naglih pokreta...

Sledeći trenuci bili su odlučujući i Holidej je to znao. Ako su lovci rešili da pruže otpor, moraće to da učine sada, jer bez oružja nisu imali nikakve šanse. Bio je spreman da pripuca i na najmanji sumnjiv pokret. No, do toga nije došlo. I tek što su lovci počeli da otkopčavaju pojaseve, na leđima je osetio revolversku cev i odmah zatim začuo nepoznat glas.

– Spusti taj pištolj, kicošu. Mogao bi da opali, a to ne bi bilo dobro za tebe.

Dok je stajao bez pokreta posmatrajući kako se na licima bandita pojavljuje osmeh.

– Tako, Tremp, naišao si u pravi čas – dobaci Vinter.

Holidej shvati da se previše koncentrisao na njih trojicu i za kratko vreme zanemario ulaz u salun. To je bilo dovoljno da mu se četvrti lupež za koga nije ni znao neopaženo privuče i dovede ga u mat poziciju. Ali, ma koliko lukav, Tremp je napravio jednu grešku: prišao mu je su

ga obori i on je, teturajući se ka zidu, nastavio da puca.

Holidej više nije imao izbora. Nagon za samoodržanjem nadvladao je želju da izbegne prolivanje krvi i on je pritisnuo obarač.

Tresak „linkolna” zaglušio je praskanje Trepovog revolvera i ispunio prostoriju mirisom baruta. Napadač se zaneo kao strašilo poneto vetrom i načinivši nekoliko „pijanih” koraka unazad, srušio se pored zida.

Sve to je trajalo kratko, svega nekoliko sekundi. Zato se, znajući da mu glavna opasnost pretila sa druge strane, Dok brzo okrenuo i istovremeno skočio u stranu iza jednog stuba. Učinio je to u pravi čas pošto je odmah zatim planuo Vinterov pištolj i metak se zario u šank, tačno na mesto gde se on do malopre nalazio.

– Pseto! – viknuo je ridobradi ljutito, videvši da mu je žrtva izmakla. Istovremeno se bacio iza oborenog stola i tako izbegao metak iz Holidejevog revolvera.

Za to vreme druga dvojica su stojeći pripucali u pravcu stuba iza kojeg se Holidej zaklonio. Pucali su kao mah-niti, puni besa, straha i ljutnje što je „ispeglani” stranac usudio da im se suprotstavi. No, Holand nije stigao da ispali poslednji metak. Tane iz „linkolna” pogodilo ga je tačno u srce i on je pao na pod kao klada, rušeći oko sebe stolove i stolice.

Sada je Doku ostao samo jedan metak. Nije smeo da ga ispali pošto bi

dvojica preostalih protivnika mogli to da iskoriste i navale na njega. S druge strane, nije smeo da otvori magacin i ponovo ga napuni

